

**Πειραματικό Γενικό Λύκειο Πατρών
Τάξη Α 3**

Μάθημα: Ερευνητική εργασία

ΘΕΜΑ: «Ο αθλητισμός στις πέντε ηπείρους»

Υποθέμα: « Οι μεγάλες αντιπαλότητες σε όλα τα αθλήματα»

**Μαθητές: Γιακουμέλος Νικηφόρος
Τσορμπατζόγλου Έκτορας- Ευθύμιος
Κωστόπουλος Αντώνιος
Δρακουλέλης Διονύσιος
Καρακουλάκης Αναστάσιος**

Υπεύθυνος καθηγητής: Ιωάννης Παυλάκης

Πάτρα 2016

Περιεχόμενα

Roma - Lazio	3
Ρεάλ Μαδρίτης - Μπαρτσελόνα.	7
Ιστορία.....	7
Ρότζερ Φέντερερ- Ράφαελ Ναδάλ	20
Τζέιμς Χαντ - Νίκι Λάουντα	25
Ο Τζέιμς Χαντ.....	25
Έβερτον - Λίβερπουλ.....	27
Ολυμπιακός - Παναθηναϊκός	29
Ολυμπιακός – Παναθηναϊκός στο Μπάσκετ.....	38
Ερυθρός Αστέρας-Παρτιζάν	41
Lakers-Bulls.....	47

Roma - Lazio

Ιστορία

Η ιστορία αρχίζει το 1900, έτος κατά το οποίο γεννήθηκε η Λάτσιο. Τα ιδρυτικά της μέλη ήταν άτομα της αστικής τάξης της Ρώμης, έχοντας ως έδρα τα βόρεια σημεία της πόλης και επέλεξαν το όνομα της περιφέρειας (νομαρχίας), τα χρώματα της Ελλάδας επειδή είναι η χώρα που γέννησε τους Ολυμπιακούς Αγώνες και ως έμβλημα προτίμησαν τον αετό των λεγεώνων της ρωμαϊκής αυτοκρατορίας. Η Ρόμα, από την άλλη, ήρθε στη ζωή το 1927, σαν μια έμπνευση του Μπενίτο Μουσολίνι. Ο «Ντούτσε» ήθελε μια δυνατή ρωμαϊκή ομάδα που θα μπορούσε να τα βάλει με αυτές του βορρά και ουσιαστικά διέταξε να ενωθούν όλες της πρωτεύουσας για να κάνουν μία. Οι Alba Roma, Roman και Fortitudo συμφώνησαν αλλά η Λάτσιο όχι. Αυτός που το απέτρεψε, βασικά, ήταν ένας εκ των στρατηγών του Μουσολίνι, ο Giorgio Vaccaro. Και αφού ιδρύθηκε, η Ρόμα επέλεξε το όνομα της πόλης, πήρε τα χρώματα της πόλης και για έμβλημα προτίμησε την ρωμαϊκή λύκαινα.

Από εκείνη την στιγμή, στην ιταλική πρωτεύουσα άρχισε μια κόντρα που δεν θα σταματήσει ποτέ αφού Ρομανίσι και Λατσιάλι μπορούν να διαφωνούν για όλα. Η Λάτσιο που ιδρύθηκε από την αστική τάξη, είχε ως έδρα τα βόρεια της πόλης και εκεί ήταν και η οπαδική της δύναμη. Για όσους την υποστηρίζουν, είναι η πρώτη ομάδα της πρωτεύουσας και αυτό τους αρέσει να το υπενθυμίζουν διαρκώς. Οι Λατσιάλι θεωρούν ότι αυτοί είναι οι πραγματικοί Ρωμαίοι, λαμβάνοντας ως επιβεβαίωση αυτού το γεγονός ότι... ήλεγχαν τις πιο πλούσιες περιοχές της πρωτεύουσας. Για τους οπαδούς της Ρόμα, από την άλλη, το γεγονός ότι η μεγαλύτερη δύναμη της Λάτσιο πλέον είναι γύρω-γύρω από την πόλη, σημαίνει ότι δεν είναι αυτοί οι πραγματικοί Ρωμαίοι. «Μια ομάδα προβάτων που την ακολουθούν βοσκοί», έγραψαν σε ένα πανό πριν χρόνια.

Η απάντηση ήταν δεδομένο ότι θα ερχόταν, αφού ο αντίλογος ήταν πως η Ρόμα έχει μεγαλύτερη δύναμη μέσα στην πόλη και ειδικά στις πιο φτωχές περιοχές γιατί την υποστήριζαν οι εσωτερικοί ή και εξωτερικοί μετανάστες. «Μια ομάδα μαύρων που την ακολουθούν Εβραίοι» ήταν το πανό-απάντηση των Λατσιάλι, οι οποίοι ποτέ δεν έκρυψαν τις πολιτικές πεποιθήσεις τους. Κι ας πήγαν κόντρα στην επιθυμία του Μουσολίνι το 1927...

Η γαλάζια πλευρά της Ρώμης, γενικά, έγερνε πάντα προς την δεξιά και αυτό οριστικοποιήθηκε όταν ήρθαν στο προσκήνιο οι Irriducibili. Οι ultras της Λάτσιο

εξέφραζαν σε κάθε αγώνα τα «πιστεύω» τους και ειδικά τη δεκαετία του '90, στα χρόνια του Σέρτζιο Κρασιότι, η δύναμη τους ξεπέρασε κάθε προηγούμενο. Και επειδή ήξεραν τι δύναμη είχαν, έφτασαν στο σημείο κάποτε να εμποδίσουν τον πρόεδρο - που ξόδευε περιουσίες για να κατακτήσει το πρωτάθλημα- να αποκτήσει τους Νικολά Ανελκά και Πατρίκ Βιεϊρά. Τον λόγο τον αντιλαμβάνεται ο καθένας. «Είμαστε πάντα εκεί για την Λάτσιο και για την ιδεολογία μας. Τα μηνύματα που περνάμε μέσω της coreo κάθε φορά είναι όσο εθνικιστικά χρειάζεται, δεν το παρακάνουμε ποτέ», είχε πει πριν χρόνια, σε μια τηλεοπτική εκπομπή, ο διαβόητος «Diabolik», ο ηγέτης των Irriducibili.

Για τους οργανωμένους της Ρόμα, από την άλλη, η πολιτική είχε πάντα λιγότερη σημασία. Όταν, για παράδειγμα, τα γκρουπ αποφάσισαν να ενωθούν το 1977 κάτω από την ονομασία Roma Commando Ultra' Curva Sud, στο πέταλο τα πολιτικά μηνύματα ήταν ελάχιστα καθώς συνυπήρχαν όλοι. Τα πράγματα άλλαξαν από το 1987, όταν η συμμαχία διαλύθηκε και το κουμάντο στην Curva Sud πέρασε στους Boys, οι οποίοι δεν είχαν κρύψει ποτέ τις δεξιές πεποιθήσεις τους. Σε σχέση με όσα γίνονταν στην Curva Nord της Λάτσιο, φυσικά, οι Τζαλορόσι όντως απέφυγαν το να μπλέξουν το ποδόσφαιρο με την πολιτική αλλά όλοι ήξεραν...

Κι όσοι δεν το ήξεραν, το έμαθαν στην πορεία. Στις 5 Ιουνίου 2005, σε ένα δυστύχημα με την μηχανή του, έφυγε από την ζωή σε ηλικία 40 ετών ο Πάολο Τζαπαβίνια. Ηγέτης των Boys της Ρόμα και δυνατή μορφή του ιταλικού οπαδικού κινήματος. Στην κηδεία του, δεν ήταν παρόντες μόνο χιλιάδες οπαδοί των Τζαλορόσι. Δεν ήταν εκεί μόνο οι Φραντσέσκο Τότι, Ντανιέλε Ντε Ρόσι, Αντόνιο Κασάνο, Μπρούνο Κόντι και Αλμπέρτο Ακουιλάνι. Ήταν και τα ηγετικά στελέχη των Irriducibili, οι οποίοι αποχαιρέτησαν τον Τζαπαβίνια, μαζί με τους... εχθρούς, φωνάζοντας «Ave Paolo» και «Onore al camerata»...

Ρομανίσι και Λατσιάλι, ή Λατσιάλι και Ρομανίσι, έχουν -με λίγα λόγια- στοιχεία που τους ενώνουν, ή τουλάχιστον γεγονότα που τους ενώνουν. Όπως αυτό που αναφέραμε πιο πάνω ή όπως η φετινή κοινή μάχη που δίνουν κατά του περιφερειάρχη και των διοικήσεων των ομάδων για τα κάγκελα που χωρίζουν τα δύο πέταλα. Έχουν όμως και πολλά περιστατικά για να τους χωρίζουν. Όχι μόνο οπαδικά, όπως ο θάνατος του Βιτσέντσο Παπαρέλι, νεαρού οπαδού των Λατσιάλι, το 1979 μετά από φωτοβολίδα που πέταξαν οι οπαδοί της Ρόμα αλλά και αγωνιστικά. Εκεί που... βοηθούν και οι ποδοσφαιριστές τους, με όσα έχουν κάνει κατά καιρούς.

Στην ιστορία των derby della Capitale έχει μείνει ο πανηγυρισμός του Τζόρτζιο Κινάλια όταν έκανε το 2-1 για την Λάτσιο, που όδευε προς το πρώτο scudetto της ιστορίας της, στις 31 Μαρτίου 1974: Γύρισε προς την Curva Sud της Ρόμα, σήκωσε το χέρι του και έδειχνε εκεί με το δάχτυλο του, μένοντας ακίνητο για... κάμποσο. Ο Κάρλο Ματσόνε, από την άλλη, μόνο ακίνητος δεν έμεινε στον πάγκο της Ρόμα στις

27 Νοεμβρίου 1994, όταν οδηγούσε την ομάδα του στη νίκη με 0-3. Δηλωμένος

οπαδός των Τζαλορόσι, ο προπονητής έφυγε από τον πάγκο και έκανε σπριντ μέχρι το πέταλο, προκαλώντας παραλήρημα. Σαν κι αυτό που έφερε και ο πανηγυρισμός του Φραντσέσκο Τότι, το 1999... Σήκωσε την φανέλα και από μέσα είχε το μήνυμα του προς τους Λατσιάλι: «Vi ho purgato ancora!» Δηλαδή «σας καθάρισα ξανά». Όπως ξανά, είδαν οι Τζαλορόσι τον πανηγυρισμό του Κινάλια αλλά από τον... Πάολο Ντι Κάνιο. «Θα τους βάλω γκολ και θα το πανηγυρίσω όπως ο μεγάλος Τζόρτζιο», έλεγε ο δηλωμένος Λατσιάλε επιθετικός πριν το ντέρμπι της 6ης Ιανουαρίου 2005 και το έκανε πράξη, μπροστά από την Curva Sud, στη νίκη με 3-1!

Δεν ήταν, όμως, μόνο αυτά... Στα ντέρμπι της Ρώμης έχουν συμβεί πάρα πολλά στην πάροδο των χρόνων, αγωνιστικά και μη. Όπως, για παράδειγμα, το γεγονός ότι τον Μάρτιο του 2004 οι τιφόζι απαίτησαν και πέτυχαν την διακοπή του αγώνα επειδή κυκλοφόρησαν φήμες ότι ένα αστυνομικό όχημα είχε σκοτώσει, κατά λάθος, ένα παιδάκι έξω από το «Ολίμπικο». Αυτό, τελικά, δεν ήταν αλήθεια αλλά το χάος που επικράτησε στις εξέδρες ήταν αρκετό για να το διακόψει ο ρέφερι... Όπως οι Λατσιάλι θέλησαν να «διακόψουν» το όνειρο της Ρόμα για scudetto το 2010 και το κατάφεραν, σχεδόν πανηγυρίζοντας τα γκολ της Ιντερ στο 0-2 επί της ομάδας τους στο «Ολίμπικο».

Θα το έκαναν και το 2002, στην τελευταία αγωνιστική, καθώς υπήρχαν πιθανότητες να καταλήξει στους Τζαλορόσι ο τίτλος (που τελικά κατέληξε στη Γιουβέντους σε εκείνο το τρελό φινάλε του πρωταθλήματος) αλλά η Ρόμα είχε προλάβει να δώσει μια χαρά... σαν scudetto στους οπαδούς της με το εκπληκτικό 1-5 από τα... τέσσερα γκολ του Μοντέλα και την γκολάρα του Τότι! Μια καλή απάντηση η 5άρα στην... 4άρα της Λάτσιο την σεζόν 1996-97, όταν πανηγύρισε τέσσερις νίκες σε ισάριθμα ντέρμπι σε πρωτάθλημα και κύπελλο! Κι αφού αναφερθήκαμε στο κύπελλο, ο τελικός της 26ης Μαΐου 2013 στο «Ολίμπικο», με τον Λούλιτς στο 71' να δίνει την κούπα (1-0) στους Λατσιάλι, θα είναι πάντα ένα ξεχωριστό κεφάλαιο στις μεταξύ τους αναμετρήσεις.

Τουλάχιστον μέχρι να έρθει, κάποια στιγμή, η απάντηση.

Ως τότε, οι τιφόζι των δύο ομάδων θα περιμένουν πώς και πώς το κάθε ντέρμπι για να δουν αν θα τρελαθούν από χαρά ή αν θα υποφέρουν. Και όλοι οι ουδέτεροι θα περιμένουν με ανυπομονησία αυτά τα ντέρμπι γιατί είναι... ντέρμπι. Ανάμεσα στους Ρομανίσι που δεν είναι «ποτέ σκλάβοι του αποτελέσματος» και τους Λατσιάλι που «νικάμε επιλέγοντας να μην είμαστε εσείς»...

Στατιστικά

Ως 3 Απριλίου 2016

	Νίκες	Ισοπαλίες	Νίκες	Αγώνες	Γκολ	
	Roma		Lazio		Roma	Lazio
Πρωτάθλημα	52	57	37	146	183	139
Κύπελλο	9	3	6	18	21	17
Ανεπίσημοι Αγώνες	6	3	7	16	22	22
ΣΥΝΟΛΟ	67	63	50	180	226	178

Πρώτος αγώνας	Lazio 0–1 Roma 1929–30 Serie A (8 Δεκεμβρίου 1929)
Πιο πρόσφατος αγώνας	Lazio 1-4 Roma 2015–16 Serie A (8 Νοεμβρίου 2015)
Γήπεδο	Stadio Olimpico
Περισσότερες νίκες	Roma (67)
Παίκτης με τις περισσότερες εμφανίσεις	Francesco Totti (41)
Πρώτοι σκόρερ	Dino da Costa Francesco Totti (11)

Σκόρερ

	Όνομα παίκτη	Ομάδα	Πρωτάθλημα	Κύπελλο	Σύνολο
1	Francesco Totti	Roma	11	0	11
2	Dino da Costa	Roma	9	2	11
3	Marco Delvecchio	Roma	9	0	9
4	Vincenzo Montella	Roma	7	1	8
5	Rodolfo Volk	Roma	7	0	7
6	Silvio Piola	Lazio	6	1	7
7–10	Amedeo Amadei	Roma	5	0	5
7–10	Alejandro Demaría	Lazio	5	0	5
7–10	Pedro Waldemar Manfredini	Roma	5	0	5
7–10	Tommaso Rocchi	Lazio	5	0	5

Ρεάλ Μαδρίτης - Μπαρτσελόνα.

El Clasico

Ως El Clasico ορίζεται ο ποδοσφαιρικός αγώνας μεταξύ Ρεάλ Μαδρίτης και Μπαρτσελόνα. Θεωρείται ο σημαντικότερος ποδοσφαιρικός αγώνας παγκοσμίως, τόσο για το επίπεδο των δύο ομάδων, όσο και για την αντιπαλότητα των ομάδων σε κάθε επίπεδο αλλά και για τη δημοτικότητά του.

Η αντιπαλότητα έγκειται στην προέλευση των δύο ομάδων, αφού προέρχονται από τις δύο μεγαλύτερες πόλεις της Ισπανίας, και υπάρχουν και πολιτικές ρίζες, αφού η Ρεάλ Μαδρίτης παρουσιάζεται ως αντιπρόσωπος του Ισπανικού Εθνικισμού, ενώ η Μπαρτσελόνα του Καταλανικού.

Ιστορία

Ο δικτάτορας Φράνκο και η δολοφονία Σουινιόλ

Από πολύ νωρίς, η «αντιπαλότητα» των δύο συλλόγων είχε ξεπεράσει τις αθλητικές διαστάσεις, με προέδρους και των δύο σωματείων να είναι έντονα πολιτικοποιημένοι.

Τον Ιούλιο του 1936, ο Φρανθίσκο Φράνκο, Ισπανός δικτάτορας που κυβέρνησε τη χώρα για 36 χρόνια (1939-1975), ξεκίνησε το στρατιωτικό πραξικόπημά του ενάντια στη Δεύτερη Κοινοβουλευτική Δημοκρατία. Στο πλαίσιο των ευρύτερων ενεργειών, στις 6 Αυγούστου του ίδιου έτους, συνελήφθη στην περιοχή Σιέρα ντε Γκουανταράμα από στρατεύματα του Φράνκο ο πρόεδρος της Μπαρτσελόνα, Ζοσέπ Σουινιόλ, με την κατηγορία ότι στο πλαίσιο των πολιτικών δραστηριοτήτων του επισκέφθηκε Ρεπουμπλικανικά στρατεύματα στη Μαδρίτη.

Ο Σουνιόλ, ήταν πολιτικός και δημοσιογράφος, μέλος της Δημοκρατικής Αριστεράς της Καταλονίας και ιδρυτής της εφημερίδας «La Rambla», η οποία αντιτάχθηκε στο καθεστώς του Πρίμο ντε Ριβέρα, πρώην αρχηγού του φασιστικού κόμματος «Φάλαγγα». Δολοφονήθηκε από τους στρατιώτες του Φράνκο χωρίς να περάσει από δική και όπως αποκαλύφθηκε αργότερα, η Μπαρτσελόνα ήταν στην κορυφή των οργανισμών που ο δικτάτορας ήθελε να αφανίσει από προσώπου Γης, μετά τους κομμουνιστές, τους αναρχικούς και τους αυτονομιστές.

Κατά τη διάρκεια του δικτατορικού καθεστώτος, όλες οι γλώσσες πλην της Ισπανικής και οι ταυτότητες των περιφερειών της χώρας τελούσαν υπό εξαφάνιση. Στην περίοδο αυτή, λόγω των αντιστασιακών δράσεων και των προοδευτικών πεποιθήσεών της, «κέρδισε» το μότο «Mes que un club» (Κάτι παραπάνω από ένας σύλλογος), που την ακολουθεί μέχρι και σήμερα.

Οι δεσμοί των ανώτερων εκπροσώπων της Ρεάλ Μαδρίτης και του καθεστώτος του Φράνκο ήταν αδιαμφισβήτητοι. Αξίζει να σημειωθεί, πάντως, πως κατά τη διάρκεια του ισπανικού εμφυλίου, στα «χέρια» των φαλαγγιτών του δικτάτορα υπέφερε και ο Ραφαέλ Σάντσεθ Γκέρα, τότε πρόεδρος των Μαδριλένων και εξέχων Ρεπουμπλικάνος.

Το παρασκήνιο πίσω από το ιστορικό 11-1

Στις 13 Ιουνίου του 1943 η Ρεάλ Μαδρίτης φιλοξένησε στο «Τσαμαρτίν» (πρώην ονομασία του «Σαντιάγκο Μπερναμπέου») την Μπαρτσελόνα, στον επαναληπτικό του 3-0 του «Λες Κορτς» (πρώην γήπεδο των Καταλανών) για την ημιτελική φάση του Κύπελλο. Η Ρεάλ, πέτυχε εκείνη τη μέρα τη μεγαλύτερη νίκη στην ιστορία των «clasico», επικρατώντας της Μπαρτσελόνα με 11-1.

Στον πρώτο αγώνα, οι ποδοσφαιριστές της Ρεάλ είχαν παραπονεθεί στον διαιτητή Φομπόνα Φερνάντεθ και για τα τρία γκολ που είχαν δεχθεί, με τους οπαδούς της Μπαρτσελόνα να τους αποδοκιμάζουν, θεωρώντας πως έψαχναν συνεχώς αφορμή για να διαμαρτυρίες.

Μετά το ματς στο «Λες Κορτς», ο Τύπος της Μαδρίτης ξεκίνησε μια εκστρατεία για να φανατίσει τους οπαδούς της Ρεάλ. Ακόμα και ο τερματοφύλακας της ομάδας,

Εντουάρντο Τέους, με κείμενο του σε τοπική εφημερίδα προσπάθησε να δυναμιτίσει το κλίμα.

Στον επαναληπτικό, απαγορεύτηκε στους υποστηρικτές της Μπαρτσελόνα να ταξιδέψουν στην Μαδρίτη και τη μέρα του αγώνα, κατά την αναχώρηση της αποστολής από το ξενοδοχείο, το λεωφορείο των Καταλανών δέχθηκε «βροχή» από πέτρες. Στο γήπεδο, η ατμόσφαιρα ήταν εξίσου εχθρική.

Ρίψη νομισμάτων και πετρών στον τερματοφύλακα Λουίς Μιρό και ένα γυάλινο μπουκάλι να περνά ξυστά από το κεφάλι του Χάουμπε Σοσπέντρα ήταν ορισμένα από τα σκηνικά που συνέθεσαν την εικόνα πριν την έναρξη του ματς. Όμως, δεν ήταν μόνο αυτά.

«Όταν έκατσα στον πάγκο, ήρθε ένας αστυνομικός και μου είπε πως σήμερα πρέπει να χάσουμε. Σε όλη τη διάρκεια του ματς, ήταν δίπλα μου ένας ένοπλος υπολοχαγός και με αποκαλούσε καταλανικό σκυλί και κόκκινο αυτονομιστή. Όταν σηκώθηκα γιατί ένας παίκτης μας είχε τραυματιστεί, με άρπαξε και μου είπε να καθίσω κάτω. Εκεί παρενέβη ο πρόεδρος Πινέιρο, τον οποίο απείλησε ο αστυνομικός ότι αν δε σταματήσει, θα συλληφθεί. Αργότερα, δέχθηκε επίθεση από τους οπαδούς της Ρεάλ», έχει δηλώσει σε συνέντευξή του ο Άνχελ Μουρ, τότε φυσιοθεραπευτής της Μπαρτσελόνα.

Η Ρεάλ προηγείτο 8-0 στο ημίχρονο (Προύντεν 5', 32', 35', Μπαρινάγα 30', 42', 44', Αλόνσο 37', Κούρτα 39') εν μέσω πολεμικού κλίματος και οι ποδοσφαιριστές της Μπαρτσελόνα αποφάσισαν να μη βγουν στο δεύτερο. Στην αυτοβιογραφία του, ο Κάλβετε είχε αποκαλύψει πως *«ήρθε στα αποδυτήρια ο συνταγματάρχης και μας είπε πως ή θα βγούμε στο γήπεδο για να τελειώσει το ματς, ή θα πάμε όλοι φυλακή. Τον ρώτησα γιατί δεν υπήρχαν έξω περισσότεροι αστυνομικοί για να κάνουν το καθήκον του και η απάντησή του ήταν "σκάσε, υπάκουσε, πήγαινε έξω, παίξε και χάσε"».*

Εν μέσω απειλών, ο αγώνας συνεχίστηκε κανονικά και το τελικό 11-1 διαμορφώθηκε με γκολ των Αλόνσο (74'), Ντομίνγκο (85'), Μπαρινάγα (87') και Μαρτίν (89', έκανε το 11-1), ακόμα και ο πρώην ισπανός υπουργός αθλητισμού, όμως, Χουάν Αντόνιο Σάμαρανκ, είχε παραδεχθεί τότε πως *«η Μπαρτσελόνα δε μπορούσε να παίξει ποδόσφαιρο σε τέτοια ατμόσφαιρα, ο διαιτητής ήθελε να αποφύγει τυχόν επιπλοκές και το σκορ θα μπορούσε να φθάσει σε αστρονομικά επίπεδα».*

Οι δύο σύλλογοι (!) τιμωρήθηκαν με πρόστιμο ύψους 2.500 πεσέτες από την ομοσπονδία, η Μπαρτσελόνα άσκησε έφεση, δεν έγινε δεκτή και αυτό είχε ως αποτέλεσμα ο Πινέιρο να παραιτηθεί ως ένδειξη διαμαρτυρίας για την εκστρατεία του ισπανικού Τύπου κατά της Μπαρτσελόνα, η οποία κορυφώθηκε την εβδομάδα του αγώνα.

Αυτό, ήταν το πρώτο παιχνίδι που αποτέλεσε έμπρακτη απόδειξη ότι η Ρεάλ ήταν η

φίλα προσκείμενη προς το δικτάτορα Φράνκο και η Μπαρτσελόνα το θύμα του και η απαρχή της αντιπαλότητας. Όπως παραδέχθηκε ο Φερνάντο Αργίλα, αναπληρωματικός τερματοφύλακας των Καταλανών σε εκείνο το παιχνίδι, «μέχρι εκείνο το παιχνίδι, δεν υπήρχε καμία αντιπαλότητα», παρά το γεγονός ότι η δολοφονία του Σουνιόλ είχε προηγηθεί χρονικά.

Η υπόθεση Αλφρέδο ντι Στέφανο

Η αντιπαλότητα εντάθηκε κατά τη διάρκεια της δεκαετίας του 1950, όταν οι δύο σύλλογοι διεκδίκησαν τον Αλφρέδο ντι Στέφανο, ο οποίος είχε εντυπωσιάσει τις δύο ομάδες με τη φανέλα των Μιγιονάριος. Αμφότερες προσπάθησαν να τον αποκτήσουν, αμφότερες ανακοίνωσαν τη μεταγραφή του και η λύση δόθηκε με την παρέμβαση του εκπροσώπου της FIFA, Μουνιόθ Καλέρο, ο οποίος αποφάσισε ότι οι δύο σύλλογοι θα έπρεπε να «μοιραστούν» τον Αργεντινό, ανά σεζόν.

Ο Ντι Στέφανο συμμετείχε σε ένα φιλικό με τη «μπλαουγκράνα» φανέλα, ο πρόεδρος της Μπαρτσελόνα, όμως, Ένρικ Μάρτι Καρέτο, ένωσε θιγμένος από την εξέλιξη αυτή, ακύρωσε το συμβόλαιο με τον Αργεντινό και παραιτήθηκε από τη θέση του, κατηγορώντας δημόσια την παγκόσμια ομοσπονδία πως η παρέμβαση του Μουνιόθ έγινε με παρακίνηση του δικτάτορα Φράνκο. Αυτό, ήταν κάτι που αμφισβήτησε ο σύλλογος της Μαδρίτης.

Η υπόθεση έκλεισε με τον Αργεντινό να μετακομίζει στη Ρεάλ το 1953 και τα επόμενα 11 χρόνια να «σημαδεύει» την ιστορία του συλλόγου, οδηγώντας τον στην κατάκτηση πέντε σερί Ευρωπαϊκών Κυπέλλων, οκτώ πρωταθλημάτων και ενός κυπέλλου.

Ο «τελικός των μπουκαλιών» και το χρυσό ρολόι

Την Παρασκευή 5 Ιουλίου του 1968, έλαβε χώρα στο «Σαντιάγκο Μπερναμπέου» ο τελικός του Κυπέλλου μεταξύ της Μπαρτσελόνα και της Ρεάλ Μαδρίτης, μπροστά σε 100.000 οπαδούς των δύο ομάδων. Ο τελικός αυτός, έχει μείνει στην ιστορία, ως «ο τελικός των μπουκαλιών».

Οι Καταλανοί επικράτησαν με 1-0 χάρη σε αυτογκόλ του Θουνθουνέκι στο 6ο λεπτό, με τους ποδοσφαιριστές της Ρεάλ να είναι θυμωμένοι με τις αποφάσεις του διαιτητή και να τον κατηγορούν για ευνοϊκή μεταχείριση προς την Μπαρτσελόνα. Προς το τέλος, οι υποστηρικτές της «μερένγκες», άρχισαν να πετούν γυάλινα μπουκάλια προς τον άρχοντα του αγώνα και τους παίκτες της «Μπάρτσα».

«Μετά τον τελικό, έγινα περισσότερο antimadridista παρά οπαδός της Μπαρτσελόνα. Αυτοί δε μου έδωσαν τίποτα, σε αντίθεση με τη Ρεάλ. Ο Αντόνιο Καλδερόν, που νομίζω ότι ήταν μέλος του τεχνικού επιτελείου, ήρθε στο δωμάτιο μου στα αποδυτήρια και προσπάθησε να με δωροδοκήσει. Μου είπε ότι θέλει να μου δώσει ένα καλό δώρο. Ήταν έθιμο της Ρεάλ τότε, να δίνει στον διαιτητή ένα χρυσό ρολόι, αν έμεναν ικανοποιημένοι από την απόδοσή του. Υποθέτω ότι ήταν ρυθμισμένο για τη νίκη της ομάδας του, γιατί ακόμα περιμένω αυτό το δώρο. Δεν είδα κανένα πέναλτι στον Αμάνθι και τον Σερένα, ο δεύτερος ειδικά έπεσε με το που μπήκε στη μεγάλη περιοχή», δήλωσε χρόνια αργότερα ο διαιτητής της αναμέτρησης, Αντόνιο Ρίγκο.

Ο στρατηγός Φράνκο, παρέδωσε το κύπελλο στον αρχηγό της Μπαρτσελόνα, τον Βιθέντε Μιέρα, σε έναν αγωνιστικό χώρο γεμάτο με γυάλινα μπουκάλια. Για αυτό το λόγο, ο εν λόγω τελικός έμεινε στην ιστορία με το όνομα «ο τελικός των μπουκαλιών».

Η μεταγραφή του Φίγκο, αναθέρμανε την κόντρα

Η αντιπαλότητα αναθερμάνθηκε 32 χρόνια αργότερα. Πρωταγωνιστής της υπόθεσης, ο Λούις Φίγκο, στην πιο αμφιλεγόμενη, την πιο πολυσυζητημένη μεταγραφή όχι μονάχα ανάμεσα στις δύο ομάδες, αλλά γενικότερα στην ιστορία του ευρωπαϊκού ποδοσφαίρου.

Ήταν αρχές του πρώτου καλοκαιριού του 21ου αιώνα. Στην Ρεάλ Μαδρίτης, είχαν προεδρικές εκλογές. Ο υποψήφιος Φλορεντίνο Πέρεθ, προσέφερε 2 εκατ. ευρώ στον υπαρχηγό της Μπαρτσελόνα, Λούις Φίγκο, προκειμένου να υπογράψει μαζί του προσύμφωνο συνεργασίας, το οποίο θα ενεργοποιείτο αν ο πρώτος κέρδιζε τις εκλογές. Όπερ και εγένετο.

Όταν ο εκπρόσωπός του επιβεβαίωσε το deal, ο Φίγκο αρνήθηκε τα πάντα, επιμένοντας πως «θα μείνω στην Μπαρτσελόνα είτε κερδίσει ο Πέρεθ τις εκλογές, είτε όχι». Παράλληλα, ζήτησε από τους Λούις Ενρίκε και Πеп Γκουαρδιόλα να μεταφέρουν το μήνυμα αυτό στους υπόλοιπους παίκτες της ομάδας.

Στις 9 Ιουλίου, παραχώρησε συνέντευξη στην καταλανική εφημερίδα «Sport», αναφέροντας χαρακτηριστικά. «Θέλω να στείλω μήνυμα... ηρεμίας στους οπαδούς της Μπαρτσελόνα, προς τους οποίους έτρεφα και θα τρέφω για πάντα μεγάλη αγάπη. Θέλω να τους διαβεβαιώσω ότι ο Λούις Φίγκο θα συνεχίσει στο "Καμπ Νου" και στις 24 του μήνα θα βρίσκεται εδώ για την προετοιμασία του καλοκαιριού. Δεν έχω υπογράψει προσύμφωνο με κανέναν υποψήφιο πρόεδρο της Ρεάλ Μαδρίτης, δεν είμαι τόσο τρελός για να κάνω κάτι τέτοιο».

Η συγκεκριμένη ημερομηνία, έμελλε να είναι αυτή που η Ρεάλ Μαδρίτης ανακοίνωσε και παρουσίασε τον Πορτογάλο μεσοεπιθετικό. Η Μπαρτσελόνα αρνήθηκε φυσικά να «μπλοκάρει» τη μεταγραφή πληρώνοντας τη ρήτρα ύψους 25 εκ. ευρώ που είχε προβλεφθεί ως αποζημίωση σε περίπτωση που ο Φίγκο ήθελε να «σπάσει» το προσύμφωνο του με την Ρεάλ (θα ήταν το 5ο μεγαλύτερο ποσό που θα έδινε για έναν παίκτη!) και ο παίκτης κατέληξε στη μισητή αντίπαλο.

«Σήμερα, ο Φίγκο μου έδωσε την εντύπωση ότι ήθελε δύο πράγματα: Να γίνει πλουσιότερος και να μείνει στην Μπαρτσελόνα. Μονάχα ένα από τα δύο μπορούσε να

γίνει», είχε δηλώσει την προηγούμενη μέρα ο πρόεδρος των Καταλανών, Ζοάν Γκασπάρ, ο οποίος μήνες αργότερα παραδέχθηκε πως η «η μεταγραφή του Φίγκο, μας κατέστρεψε αγωνιστικά».

Στην επιστροφή του στη Βαρκελώνη (21/10/2000) ως παίκτης της Ρεάλ Μαδρίτης, ο Φίγκο αντιμετώπιστηκε εχθρικά. Το «Καμπ Νου» ήταν γεμάτο με πανό όπως «Ιούδα», «Απόβρασμα», «Μισθοφόρε». Χιλιάδες δεκαχίλιαρα πεσέτες με το πρόσωπό του, πετάχτηκαν κατά την είσοδό του στο γήπεδο, ενώ κατά τη διάρκεια, οι οπαδοί της «Μπάρτσα» εκτόξευσαν προς το μέρος του πορτοκάλια, μπουκάλια, αναπτήρες, μέχρι και κινητά τηλέφωνα!

Στην τρίτη του επίσκεψη στο «Καμπ Νου» (23/11/2002) με τη φανέλα της Ρεάλ Μαδρίτης, η αντιμετώπισή του ήταν ακόμα πιο εχθρική. Ή, μάλλον, πιο ακραία εκδηλωμένη. Οι οπαδοί γιούχαραν τον Φίγκο από το πρώτο μέχρι το τελευταίο λεπτό, του πέταξαν κέρματα, ένα μαχαίρι, ένα μπουκάλι ούισκι, ενώ όταν πήγε να εκτελέσει ένα κόρνερ κάτω από το πέταλο των οργανωμένων «Βοϊκος Νοϊς», εκτοξεύτηκε προς το μέρος του ένα κομμένο κεφάλι γουρουνιού! Δεν το λες και «επίθεση»... αγάπης.

Η αποθέωση του αντίπαλου

Το «clasico» θεωρείται δικαίως ένα από τα μεγαλύτερα ντέρμπι στο παγκόσμιο ποδόσφαιρο. Παρά την κόντρα, έχουν υπάρξει σπάνιες στιγμές, όπου οι οπαδοί έχουν «παραδεχθεί» κάποιον ποδοσφαιριστή της αντίπαλης ομάδας.

Η αρχή έγινε το 1980 στο «Καμπ Νου», όταν ο Λάουρι Κάνιγκαμ έγινε αλλαγή και καταχειροκροτήθηκε από το κοινό της Μπαρτσελόνα, που αναγνώρισε έτσι την εξαιρετική του εμφάνιση και τη συμβολή του στη νίκη 2-0 των Μαδριλένων.

Στις 26 Ιουνίου του 1983, στον επαναληπτικό τελικό του Copa de la Liga στο «Σαντιάγκο Μπερναμπέου», ο Μαραντόνα πέρασε τον τερματοφύλακα, απέφυγε το τάκλιν του Χουάν Κολάρ και σκόραρε, με τους οπαδούς της Ρεάλ να τον χειροκροτούν.

Στις 19 Νοεμβρίου 2005, ο Ροναλντίνιο προσφέρει ένα μοναδικό show στη

Μαδρίτη, σκοράρει δις στη νίκη 3-0 της Μπαρτσελόνα και το κοινό του «Μπερναμπέου» του κάνει ένα μαγικό standing ovation, αναγνωρίζονταν το μεγαλείο του Βραζιλιάνου.

Τελευταίος που δέχθηκε χειροκρότημα από τους αντίπαλους οπαδούς ήταν ο Αντρές Ινιέστα, κατά την αντικατάστασή του στο 77ο λεπτό του πρόσφατου αγώνα (21/11/2015) στην έδρα της Ρεάλ Μαδρίτης και την ευρεία νίκη των «μπλαουγκράνα» (4-0).

Το... ταπεινωτικό «Pasillo»

Τις τελευταίες τρεις δεκαετίες, τρία «clasico» έχουν αποτυπωθεί στη μνήμη για την τήρηση μιας σύγχρονης ισπανικής παράδοσης, το «Pasillo». Πρόκειται για μια αψίδα θριάμβου που σχηματίζουν οι ποδοσφαιριστές μιας ομάδας και κατά τη διάρκεια του τελετουργικού χειροκροτούν τους αντιπάλους κατά την είσοδό τους στο γήπεδο. Αυτό, γίνεται όταν ο αντίπαλος έχει κατακτήσει μαθηματικά το πρωτάθλημα, πριν την έναρξη της αναμέτρησης και συμβαίνει με όλες τις ομάδες της Primera Division.

Για πρώτη φορά έγινε στις 30 Απριλίου του 1988 στο «Σαντιάγκο Μπερναμπέου» με τους παίκτες της Μπαρτσελόνα να υποδέχονται με χειροκρότημα αυτούς της Ρεάλ (είχαν κατακτήσει το πρωτάθλημα την προηγούμενη αγωνιστική), ενώ τρία χρόνια αργότερα και συγκεκριμένα στις 8 Ιουνίου του 1991 ήταν η σειρά της Μπαρτσελόνα στο «Καμπ Νου» (είχε αναδειχθεί πρωταθλήτρια δύο αγωνιστικές πριν το ματς με την Ρεάλ).

Το τελευταίο και πιο πρόσφατο «Pasillo» έλαβε χώρα στις 7 Μαΐου του 2008 στο «Σαντιάγκο Μπερναμπέου», με την Ρεάλ να έχει αναδειχθεί πρωταθλήτρια, τους παίκτες της να χειροκροτούνται από αυτούς της Μπαρτσελόνα και τους «μερένγκες» να επικρατούν 4-1.

Η πολεμική ατμόσφαιρα με τον Μουρίνιο

Επί εποχής Ζοσέ Μουρίνιο (2010-2013), το κλίμα στα «clasico» δυναμιτίστηκε, με το -σε ακραία σημεία- δυναμικό παιχνίδι των Μαδριλένων να φέρνει κάρτες, ένταση και ξύλο. Την πρώτη του σεζόν, οι δύο ομάδες ήρθαν αντιμέτωπες πέντε φορές, σε διάστημα 18 ημερών (για πρωτάθλημα, κύπελλο και ημιτελικά Champions League). Απολογισμός για την Ρεάλ; 21 κίτρινες και 4 κόκκινες κάρτες! Την επόμενη διετία, στα 12 ντέρμπι με την Μπαρτσελόνα υπό τις οδηγίες του Πορτογάλου, οι ποδοσφαιριστές της Ρεάλ Μαδρίτης αντίκρισαν 47 κίτρινες και 2 κόκκινες κάρτες.

Μετά τα συνεχόμενα παιχνίδια του 2011, μάλιστα, ο ομοσπονδιακός προπονητής της Ισπανίας, Βιθέντε ντελ Μπόσκε, προειδοποίησε πως λόγω της συνεχώς αυξανόμενης έντασης μεταξύ των παικτών των δύο συλλόγων, υπάρχει κίνδυνος να δημιουργηθεί τριβή στην εθνική. Αυτό, όντως συνέβη.

Τα τελευταία χρόνια, η αντιπαλότητα έχει περιοριστεί σε καθαρά αγωνιστικό επίπεδο, μεταξύ των MSN (Μέσι, Σουάρες, Νεϊμάρ) - BBC (Μπέιλ, Μπενζεμά, Κριστιάνο) και ειδικότερα των Λιονέλ Μέσι και Κριστιάνο Ρονάλντο.

Στατιστικά

Τα αποτελέσματα των αγώνων

Διοργάνωση	Αγώνες	Νίκες Ρεάλ Μαδρίτης	Νίκες Μπαρτσελόνα	Ισοπαλίες
Πρωτάθλημα	172	72	68	32
Κύπελλο	33	12	14	7
Σούπερ Καπ	12	6	4	2
Τσάμπιονς Λιγκ	8	3	2	3
ΣΥΝΟΛΟ	225	93	88	44

Μεγαλύτερες νίκες (5+ γκολ)

Διαφορά	Αποτέλεσμα	Ημερομηνία	Διοργάνωση
10	Real Madrid 11–1 Barcelona	13 Ιουνίου 1943	Κύπελλο
7	Barcelona 7–0 Real Madrid	1 Νοεμβρίου 1913	Φιλικό
6	Real Madrid 8–2 Barcelona	3 Φεβρουαρίου 1935	Πρωτάθλημα
	Barcelona 7–1 Real Madrid	18 Φεβρουαρίου 1920	Φιλικό
5	Barcelona 7–2 Real Madrid	24 Σεπτεμβρίου 1950	Πρωτάθλημα
	Barcelona 6–1 Real Madrid	19 Μαΐου 1957	Κύπελλο
	Real Madrid 6–1 Barcelona	18 Σεπτεμβρίου 1949	Πρωτάθλημα
	Barcelona 5–0 Real Madrid	21 Απριλίου 1935	
	Barcelona 5–0 Real Madrid	25 Μαρτίου 1945	
	Real Madrid 5–0 Barcelona	5 Οκτωβρίου 1953	
	Real Madrid 0–5 Barcelona	17 Φεβρουαρίου 1974	
	Barcelona 5–0 Real Madrid	8 Ιανουαρίου 1994	
	Real Madrid 5–0 Barcelona	7 Ιανουαρίου 1995	
Barcelona 5–0 Real Madrid	29 Νοεμβρίου 2010		

Μεγαλύτερα σερί

Συνεχόμενες νίκες

Παιχνίδια	Ομάδα	Περίοδος
6	Real Madrid	22 Φεβρουαρίου 1962 – 28 Φεβρουαρίου

		1965
5	Real Madrid	5 Μαρτίου 1933 – 3 Φεβρουαρίου 1935
5	Barcelona	25 Ιανουαρίου 1948 – 15 Ιανουαρίου 1949
5	Barcelona	13 Δεκεμβρίου 2008 – 29 Νοεμβρίου 2010

Συνεχόμενες ισοπαλίες

Παιχνίδια	Περίοδος
3	11 Σεπτεμβρίου 1991 – 7 Μαρτίου 1992
3	1 Μαΐου 2002 – 20 Απριλίου 2003

Συνεχόμενοι αγώνες χωρίς ισοπαλία

Παιχνίδια	Περίοδος
18	25 Ιανουαρίου 1948 – 21 Νοεμβρίου 1954
17	23 Νοεμβρίου 1960 – 19 Μαρτίου 1967
14	4 Δεκεμβρίου 1977 – 4 Ιουνίου 1983
12	19 Μαΐου 1957 – 27 Απριλίου 1960
10	5 Μαρτίου 1933 – 28 Ιανουαρίου 1940

Συνεχόμενα αήττητα σερί

Παιχνίδια	Ομάδα	Περίοδος
13	Barcelona	1 Νοεμβρίου 1917 – 3 Ιουνίου 1928
10	Real Madrid	31 Ιανουαρίου 1931 – 3 Φεβρουαρίου 1935

Συνεχόμενα αήττητα σερί στο πρωτάθλημα

Παιχνίδια	Ομάδα	Περίοδος
7 (6 Νίκες)	Barcelona	13 Δεκεμβρίου 2008 – 10 Δεκεμβρίου 2011
7 (5 Νίκες)	Real Madrid	31 Ιανουαρίου 1932 – 3 Φεβρουαρίου 1935
6 (6 Νίκες)	Real Madrid	30 Σεπτεμβρίου 1962 – 28 Φεβρουαρίου 1965
6 (4 Νίκες)	Barcelona	11 Μαΐου 1997 – 13 Οκτωβρίου 1999
6 (3 Νίκες)	Barcelona	28 Νοεμβρίου 1971 – 17 Φεβρουαρίου 1974
5 (4 Νίκες)	Barcelona	30 Μαρτίου 1947 – 15 Ιανουαρίου 1949
5 (3 Νίκες)	Barcelona	11 Μαΐου 1975 – 30 Ιανουαρίου 1977

Συνεχόμενοι αγώνες χωρίς να δεχτεί γκολ

Παιχνίδια	Ομάδα	Περίοδος
5	Barcelona	3 Απριλίου 1972 – 17 Φεβρουαρίου 1974
3	Barcelona	10 Ιανουαρίου 1914 – 7 Μαρτίου 1916
3	Real Madrid	29 Ιουνίου 1974 – 11 Μαΐου 1975
3	Barcelona	29 Νοεμβρίου 2009 – 29 Νοεμβρίου 2010

Συνεχόμενα παιχνίδια σκοραρίσματος

Παιχνίδια	Ομάδα	Περίοδος
22	Real Madrid	15 Φεβρουαρίου 1959 – 19 Σεπτεμβρίου 1969
20	Barcelona	27 Απριλίου 2011 – τώρα
17	Barcelona	27 Νοεμβρίου 1982 – 31 Ιανουαρίου 1987
16	Real Madrid	3 Μαΐου 2011 – 21 Νοεμβρίου 2015
14	Real Madrid	15 Φεβρουαρίου 1959 – 21 Ιανουαρίου 1962
14	Real Madrid	5 Δεκεμβρίου 1990 – 16 Δεκεμβρίου 1993

13	Real Madrid	22 Απριλίου 1962 – 9 Απριλίου 1968
12	Barcelona	26 Μαρτίου 1916 – 26 Απριλίου 1926
11	Barcelona	11 Σεπτεμβρίου 1991 – 7 Μαΐου 1994
10	Barcelona	30 Ιανουαρίου 1997 – 13 Οκτωβρίου 1999

Επίτευξη γκολ

Πρώτοι σκόρερ

Ποδοσφαιριστής	Ομάδα	<u>Πρωτάθλημα</u>	<u>Κύπελλο</u>	<u>Σούπερ Κάπ</u>	<u>Λιγκ Καπ</u>	<u>Ευρώπη</u>	Σύνολο
Lionel Messi	Barcelona	14	—	5	—	2	21
Alfredo Di Stéfano	Real Madrid	14	2	2	—	—	18
Cristiano Ronaldo	Real Madrid	8	5	3	—	—	16
Raúl González	Real Madrid	11	—	3	—	1	15
César Rodríguez	Barcelona	12	2	—	—	—	14
Francisco Gento	Real Madrid	10	2	—	—	2	14
Ferenc Puskás	Real Madrid	9	2	—	—	3	14
Santillana	Real Madrid	9	2	—	1	—	12
Hugo Sánchez	Real Madrid	8	—	2	—	—	10
Juanito	Real Madrid	8	—	—	2	—	10
Josep Samitier	Barça / Real	4	6	—	—	—	10
Estanislao Basora	Barcelona	8	1	—	—	—	9
Jaime Lazcano	Real Madrid	8	—	—	—	—	8
Karim Benzema	Real Madrid	6	1	1	—	—	8
Iván Zamorano	Real Madrid	4	2	2	—	—	8
Martínez	Barcelona	2	5	—	—	1	8
Luis Suárez	Barcelona	2	4	—	—	2	8
Santiago Bernabéu	Real Madrid	—	8	—	—	—	8

Συνεχόμενο σκοράρισμα

Ποδοσφαιριστής	Ομάδα	Συνεχόμενοι αγώνες	Αριθμός γκολ
Cristiano Ronaldo	Real Madrid	6	7
Iván Zamorano	Real Madrid	5	5
Simón Lecue	Real Madrid	4	5
Ronaldinho	Barcelona	4	5
Giovanni	Barcelona	4	4

Περισσότερες εμφανίσεις

Εμφανίσεις	Παίκτης	Ομάδα
42	Francisco Gento	Real Madrid
42	Manuel Sanchís Martínez	Real Madrid
42	Xavi Hernández	Barcelona
37	Fernando Hierro	Real Madrid
37	Raúl González	Real Madrid
36	Iker Casillas	Real Madrid
32	Carles Puyol	Barcelona
33	Andrés Iniesta	Barcelona
32	Lionel Messi	Barcelona

Τίτλοι

Real Madrid	Διοργάνωση	Barcelona	
Διεθνείς			
1	Παγκόσμιο Κύπελλο Συλλόγων	3	
3	Δηπειρωτικό Κύπελλο Συλλόγων	–	
10	UEFA Champions League	5	
2	UEFA Europa League	–	
2	UEFA Super Cup	5	
–	UEFA Κύπελλο Κυπελλούχων	4	
Εγχώριες			
32	Πρωτάθλημα	23	
19	Κύπελλο	27	
9	Ισπανικό Σούπερ Καπ	11	
78	Σύνολο	78	

Ρότζερ Φέντερερ- Ράφαελ Ναδάλ

Είναι μία αντιπαλότητα μεταξύ ενός Ισπανού και ενός Ελβετού τενίστα, οι οποίοι θεωρούνται οι κορυφαίοι στην ιστορία του αθλήματος. Αφού έτυχε να συνυπάρχουν χρονικά, φαίνεται λογικό το γεγονός ότι έχουν τεθεί αντιμέτωποι πολλές φορές. Υπάρχει μεγάλη συζήτηση γύρω από το ποιος είναι καλύτερος. Στους 34 μεταξύ τους αγώνες, ο Ισπανός έχει 23 νίκες έναντι 11 του Ελβετού.

Επειδή συνήθως βρίσκονταν στην κορυφή της παγκόσμιας κατάταξης, οι περισσότεροι από τους αγώνες είναι τελικοί διοργανώσεων. Είναι το μόνο ζευγάρι που έχει τεθεί αντιμέτωπο σε 8 τελικούς Γκραν Σλαμ, με το Ναδάλ να προηγείται 6-2. Συναντήθηκαν από το 2006 ως το 2008 σερί στους τελικούς των δύο μεγαλύτερων τουρνουά, του Γουίμπλεντον και του Ρολάν Γκαρός.

Ο τελικός του 2008 στο Γουίμπλεντον θεωρείται κατά γενική ομολογία ο καλύτερος αγώνας τένις στην ιστορία.

Άλλο ένα ενδιαφέρον στατιστικό είναι ότι από το 2005 έως το 2010 πάντα στο τέλος της χρονιάς βρίσκονταν στις πρώτες δύο θέσεις της παγκόσμιας κατάταξης.

Σύγκριση

Κατακτήσεις Γκραν Σλαμ

Διοργάνωση	Φέντερερ	Ναδάλ
Αυστραλιανό Όπεν	4	1
French Open	1	9
Wimbledon Championships	7	2
Αμερικανικό Όπεν	5	2
Σύνολο	17	14

Είναι οι δύο παίκτες με τα περισσότερα Γκραν Σλαμ στην ιστορία(αν και ο Πιτ Σάμπρας έχει επίσης 14).

Κατακτήσεις τίτλων κορυφαίων παικτών

Διοργάνωση	Φέντερερ	Ναδάλ
------------	----------	-------

Tennis Masters Cup	4	0
ATP World Tour Finals	2	0
ΣΥΝΟΛΟ	6	0

Ο Φέντερερ έχει κατακτήσει 6 τίτλους, ενώ ο Ναδάλ κανένα, και μάλιστα τον είχε κερδίσει στον τελικό του 2010.

Τίτλοι Masters

Ο Ναδάλ έχει 27 τέτοιους τίτλους έναντι 24 του Φέντερερ. Σε αυτά τα τουρνουά ο Ναδάλ οδηγεί τη σειρά με 12-4.

Διοργάνωση	Φέντερερ	Ναδάλ
Indian Wells Masters	4	3
Miami Masters	2	0
Monte-Carlo Masters	0	9
Italian Open	0	7
German Open	4	1
Madrid Open (Clay)	2	3
Canadian Open	2	3
Cincinnati Masters	7	1
Madrid Open (Hard)	1	1
Shanghai Masters	1	0
Paris Masters	1	0
Σύνολο	24	28

Ικανότητες

Αν και πολλοί θεωρούν το Φέντερερ τον καλύτερο όλων των εποχών, οι εμφανίσεις του Ναδάλ στο χώμα τους θέτουν σε σοβαρή αμφισβήτηση.

Ο Φέντερερ είναι καλύτερος στα σκληρά γήπεδα, αφού έχει δυνατότερο σερβίς και εκεί η μπάλα έχει μεγαλύτερη αναπήδηση. Αντίθετα, ο Ναδάλ ευνοείται από το χώμα, το οποίο κανεί δύσκολο να αποκρουστούν τα χτυπήματα με τις πολλές στροφές που κάνει.

Παρ' όλα αυτά, έχουν και οι δύο μεγάλες επιτυχίες σε όλα τα είδη γηπέδων.

M.M.E και σχέση

Η κοινή γνώμη είναι διχασμένη, με τενίστες όπως ο Μπιόρν Μπόργκ να υποστηρίζουν ότι ο Φέντερερ είναι αυτή τη στιγμή ο καλύτερος, όμως να δίνουν πιθανότητες στο Ναδάλ να τον ξεπεράσει, με δεδομένο την πενταετή διαφορά ηλικίας.

Μεταξύ τους υπάρχει εγκάρδια και φιλική σχέση, αν και έχουν κριτικάρει από μία φορά ο ένας τον άλλον, σχετικά με το τένις. Παρ' όλα αυτά, ξεκαθαρίζουν ότι είναι φίλοι, αφού τα μέσα υπερβάλλουν στα θέματα αντιπαλότητας. Άλλωστε, έχουν αγωνιστεί μαζί σε πολλούς φιλικούς αγώνες φιλανθρωπικού χαρακτήρα.

Η αντιπαλότητα τους έχει κερδίσει πολλούς θαυμαστές και έχει αναδείξει και πάλι το τένις ως ένα από τα δημοφιλή αθλήματα.

Μεταξύ τους αγώνες

	Φέντερερ	Ναδάλ
Grand Slam	2	9

ATP World Tour Finals	4	1
ATP World Tour Masters 1000	4	12
ATP World Tour 500 Series	1	1
Total	11	23

Κατακτήσεις γκραν σλαμ

Έτος	Αυστραλιανό Όπεν	Ρολάν Γκαρός	Γουίμπλετον	Αμερικανικό Όπεν
2003	 _ Andre Agassi	 _ Juan Carlos Ferrero	 _ Roger Federer	 _ Andy Roddick
2004	 _ Roger Federer	 _ Gastón Gaudio	 _ Roger Federer	 _ Roger Federer
2005	 _ Marat Safin	 _ Rafael Nadal	 _ Roger Federer	 _ Roger Federer
2006	 _ Roger Federer	 _ Rafael Nadal	 _ Roger Federer	 _ Roger Federer
2007	 _ Roger Federer	 _ Rafael Nadal	 _ Roger Federer	 _ Roger Federer
2008	 _ Novak Djokovic	 _ Rafael Nadal	 _ Rafael Nadal	 _ Roger Federer
2009	 _ Rafael Nadal	 _ Roger Federer	 _ Roger Federer	 _ Juan Martín del Potro
2010	 _ Roger Federer	 _ Rafael Nadal	 _ Rafael Nadal	 _ Rafael Nadal

2011	 _ Novak Djokovic	 _ Rafael Nadal	 _ Novak Djokovic	 _ Novak Djokovic
2012	 _ Novak Djokovic	 _ Rafael Nadal	 _ Roger Federer	 _ Andy Murray
2013	 _ Novak Djokovic	 _ Rafael Nadal	 _ Andy Murray	 _ Rafael Nadal
2014				 _ Marin Čilić
			 _ Novak Djokovic	

Τζέιμς Χαντ - Νίκι Λάουντα

Ο Τζέιμς Χαντ

Ο Τζέιμς Χαντ (James Simon Wallis Hunt, 29 Αυγούστου 1947 - 15 Ιουνίου 1993) ήταν Βρετανός οδηγός αγώνων από την Αγγλία που κέρδισε το παγκόσμιο πρωτάθλημα Formula 1 το 1976. Μετά την απόσυρσή του έγινε σχολιαστής αγώνων και επιχειρηματίας

Καριέρα

Άρχισε τη καριέρα του αγωνιζόμενος με αγωνιστικά αυτοκίνητα παραγωγής. Μεταπήδησε στη Formula 3 όπου τράβηξε τη προσοχή των ανθρώπων της τότε ομάδας της Formula 1 Hesketh. Σύντομα ο Χαντ έκανε την πρώτη του εμφάνιση στη Φόρμουλα 1 το 1973. Παρόλο που το μονοθέσιό του δεν ήταν ανταγωνιστικό, κατάφερε να τραβήξει τα βλέμματα όλων, κυρίως για την αγωνιστικότητά του και τη ταχύτητά του. Η πρώτη του νίκη (και τελευταία με την ομάδα Hesketh) ήρθε στο GP Ολλανδίας το 1975, όμως ο λόρδος Χέσκεθ δεν είχε την οικονομική άνεση να συνεχίσει να χρηματοδοτεί την ομώνυμη ομάδα του, οπότε η Μακλάρεν (McLaren)

άδραξε την ευκαιρία και τον έκανε οδηγό στη δική της ομάδα. Το 1976 στην πρώτη του πλήρη χρονιά στη ΜακΛάρεν ο Χαντ κατάφερε να πάρει "στο νήμα" τον παγκόσμιο τίτλο από τον Νίκι Λάουντα. Έμεινε στην ΜακΛάρεν για ακόμα 2 χρόνια, χωρίς όμως να έχει την ίδια επιτυχία. Στις αρχές του 1979 υπέγραψε στην ομάδα Wolf και μετά τα πρώτα ατυχή αποτελέσματα στους αγώνες την εγκαταλείπει και μαζί και την Φόρμουλα

Νίκι Λάουντα

Ο Αντρέας Νικόλαους "Νίκι" Λάουντα (Andreas Nikolaus „Niki“ Lauda, Βιέννη, 22 Φεβρουαρίου 1949) είναι Αυστριακός πρώην οδηγός αγώνων και τρεις φορές πρωταθλητής Φόρμουλα Ένα (1975, 1977 και 1984). Όταν αποσύρθηκε από την ενεργό δράση ίδρυσε και διηύθησε δυο αεροπορικές εταιρείες (Lauda Air και Niki), ενώ υπήρξε διευθυντής του αγωνιστικού τμήματος της Τζάγκουαρ στη Φόρμουλα Ένα για δυο χρόνια. Τον Σεπτέμβριο του 2012 ανέλαβε τη θέση του μη εκτελεστικού προέδρου του αγωνιστικού τμήματος της Mercedes AMG Petronas F1 και συνέβαλε πολύ στη μεταγραφή του πρώην παγκόσμιου πρωταθλητή Λούις Χάμιλτον στην ομάδα.

Ο Λάουντα τραυματίστηκε πολύ σοβαρά σε ατύχημα στη διάρκεια του γερμανικού γκραν-πρι στο Νίρμπουργκρινγκ το 1976, όταν η Φεράρι που οδηγούσε χτύπησε στα προστατευτικά κιγκλιδώματα και τυλίχτηκε στις φλόγες. Ο ίδιος κινδύνεψε να χάσει τη ζωή του εξαιτίας της εισπνοής τοξικών αερίων και των σοβαρών εγκαυμάτων που υπέστη. Αντίθετα όμως σε κάθε πρόβλεψη, κατάφερε να αναρρώσει και σε έξι μόλις εβδομάδες επέστρεψε στους αγώνες, λαμβάνοντας μέρος στο ιταλικό γκραν-πρι και

κατακτώντας την τέταρτη θέση. Τα σημάδια του τραυματισμού του και των υποχρεωτικών πλαστικών επεμβάσεων στις οποίες υπεβλήθη μετά το ατύχημα είναι εμφανή στο κεφάλι του. Ο ίδιος έχει δηλώσει στο παρελθόν πως, ενώ θα μπορούσε να διορθώσει περισσότερο την αισθητική του προσώπου του, δεν το έκανε ποτέ έτσι ώστε να αποτελεί ζωντανό παράδειγμα των κινδύνων που διατρέχουν οι οδηγοί F1. Εξάλλου υπήρξε από τους πιο ενεργούς και δραστήριους οδηγούς με πολλές πρωτοβουλίες στον αγώνα για την αύξηση της ασφάλειας των οδηγών.

Έβερτον - Λίβερπουλ

Λίβερπουλ ΦΚ

Η Λίβερπουλ ΦΚ (αγγλικά: Liverpool F.C.) ή απλά Λίβερπουλ, είναι επαγγελματική ποδοσφαιρική ομάδα με έδρα την πόλη του Λίβερπουλ. Αγωνίζεται στην Πρέμιερ Λιγκ της Αγγλίας και είναι ένας από τους πιο επιτυχημένους ποδοσφαιρικούς συλλόγους της χώρας. Έχει κερδίσει 18 φορές το πρωτάθλημα Αγγλίας, 7 φορές το Κύπελλο Αγγλίας, 5 φορές το Τσάμπιονς Λιγκ και 3 φορές το Κύπελλο ΟΥΕΦΑ. Ο σύλλογος ιδρύθηκε στις 15 Μαρτίου του 1892. Ιδρυτής ήταν ο ιδιοκτήτης του γηπέδου Άνφιλντ (Anfield) Τζον Χούλντινγκ, ο οποίος αποφάσισε την ίδρυση ενός ποδοσφαιρικού συλλόγου όταν η Έβερτον έφυγε από το γήπεδο του λόγω ασυμφωνίας στο ενοίκιο. Η Λίβερπουλ πήρε μέρος στο Αγγλικό πρωτάθλημα 2

χρόνια αργότερα. Ο σύλλογος έχει συνδεθεί με δύο από τις μεγαλύτερες τραγωδίες του ποδοσφαίρου. Η πρώτη έγινε το 1985 στον τελικό του Κυπέλλου Πρωταθλητριών στο γήπεδο Χέιζελ (Heysel) όπου 39 οπαδοί ποδοπατήθηκαν. Η δεύτερη έγινε στο Χίλσμπορο (Hillsborough) των 1989 όπου 96 άνθρωποι έχασαν τη ζωή τους και 766 τραυματίστηκαν. Μετά τα γεγονότα στο Χέιζελ οι αγγλικοί ποδοσφαιρικοί σύλλογοι τιμωρήθηκαν με αποκλεισμό από τις ευρωπαϊκές διοργανώσεις για 5 χρόνια, ενώ η Λίβερπουλ για έξι.

Έβερτον ΦΚ

Η Έβερτον ΦΚ (αγγλικά: Everton F.C.) είναι μια από τις παλιότερες αγγλικές ποδοσφαιρικές ομάδες με έδρα την πόλη του Λίβερπουλ. Αγωνίζεται στην Πρέμιερ Λιγκ της Αγγλίας. Η Έβερτον ιδρύθηκε το 1878 με το αρχικό όνομα «Σεν Ντομίνγκος» (St Domingo's), μετά από επιθυμία των κατοίκων της ενορίας Μεθοδιστών του Αγ.

Δομίνικου να ασχοληθούν με κάποιο χειμερινό σπορ εκτός από το κρίκετ που έπαιζαν το καλοκαίρι. Έπειτα από ένα χρόνο η ομάδα μετονομάστηκε σε Έβερτον.

Η Έβερτον ήταν ανάμεσα στις ομάδες που ίδρυσαν το επαγγελματικό ποδοσφαιρικό πρωτάθλημα της Αγγλίας το 1888, τη Φούτμπολ Λιγκ. Η Έβερτον σήμερα έχει μια τεράστια βάση οπαδών χαρακτηριστικό είναι ότι στους εντός έδρας αγώνες προσελκύει κατά μέσο όρο πάνω από 36.000 ανθρώπους ανά παιχνίδι περίπου το 95% της χωρητικότητας του γηπέδου. Οι υποστηρικτές της ομάδας είναι γνωστοί ως Εβερόνιανς.

Merseyside derby

Το ντέρμπι του Merseyside είναι το όνομα που δίνεται σε ποδοσφαιρικούς αγώνες μεταξύ της Έβερτον και Λίβερπουλ, δύο μεγάλες ομάδες από το Λίβερπουλ, στη μητροπολιτική κομητεία του Merseyside στην Αγγλία. Είναι το μακροβιότερο και κορυφαίο ντέρμπι στην Αγγλία, παίζοντας σε αυτό το επίπεδο από το 1962-63. Η Έβερτον παίζει παιχνίδια στο στίτι της στο Goodison Park, ενώ η Λίβερπουλ παίζει στο δικό της στο Anfield. Ο αγώνας έχει χαρακτηριστεί ως το «Merseyside ντέρμπι» τουλάχιστον από το 1955. [1]

Παραδοσιακά, το ντέρμπι του Merseyside αναφέρεται ως το φιλικό ντέρμπι, λόγω του μεγάλου αριθμού των οικογενειών φιλάθλων της Λίβερπουλ και Έβερτον και είναι ένα από τις λίγα τοπικά ντέρμπι που δεν επιβάλλουν συνολικό διαχωρισμό άλογα με ποια ομάδα υποστηρίζουν. Από τα μέσα της δεκαετίας του 1980, όμως, ο ανταγωνισμός έχει ενταχθεί και εκτός γηπέδου, και από την έναρξη της Premier League, το ντέρμπι του Merseyside είχε περισσότερες κόκκινες κάρτες από οποιοδήποτε άλλο παιχνίδι και αναφέρεται ως "το πιο κακο πειθαρχημένο και εκρηκτικό παιχνίδι στην Premier League.

Ολυμπιακός - Παναθηναϊκός

Παναθηναϊκός

Η Π.Α.Ε. Παναθηναϊκός Α.Ο.[1] [2] [3] είναι ελληνικός επαγγελματικός σύλλογος ποδοσφαίρου, με έτος ίδρυσης το 1908.[4] Παρότι αποτελεί πλέον τμήμα του Παναθηναϊκού Αθλητικού Ομίλου, πρόκειται για το αρχαιότερο εν ενεργεία αμιγώς ποδοσφαιρικό σωματείο της χώρας, δηλαδή από όσα ιδρύθηκαν με αποκλειστικό αντικείμενο το συγκεκριμένο άθλημα. Η ονομασία παραπέμπει στο λόγο

Παναθηναϊκός του αρχαίου ρήτορα Ισοκράτη, ο οποίος παρουσίαζε την ανωτερότητα των συμπολιτών του Αθηναίων ως προς την παιδεία, τη δημοκρατική φύση, αλλά και τη στρατιωτική τους ισχύ που θεωρούσε ότι χρησιμοποίησαν προς όφελος όλων των Ελλήνων.[5]Έδρα του Παναθηναϊκού είναι το γήπεδο "Απόστολος Νικολαΐδης" (στη συνοικία Αμπελόκηποι του δήμου Αθηναίων) χωρητικότητας 16.003 καθήμενων θεατών,[6] ενώ η ονομασία του έχει δοθεί προς τιμήν του ιστορικού του προέδρου. Ο σύλλογος αποτελεί έναν από τους πλέον δημοφιλείς της Ελλάδας (στις περισσότερες έρευνες εμφανίζει μικρή διαφορά από τον πρώτο Ολυμπιακό) και τον λαοφιλέστερο στην ευρύτερη περιοχή της πρωτεύουσας και την Αττική.[7] Αγωνίζεται στη Σούπερ Λιγκ και πρόκειται για έναν από τους παλαιότερους και πλέον επιτυχημένους συλλόγους από πλευράς διακρίσεων στην ιστορία του ελληνικού ποδοσφαίρου. Έχει κατακτήσει 20 πρωταθλήματα Ελλάδας, 6 Πανελλήνια πρωταθλήματα (πριν την ίδρυση της ΕΠΟ το 1926), 18 κύπελλα Ελλάδας, πετυχαίνοντας 8 φορές νταμπλ τίτλων, και 3 Σούπερ Καπ.Ο Παναθηναϊκός αποτελεί επίσης την περισσότερο επιτυχημένη ελληνική ομάδα σε επιδόσεις στις ευρωπαϊκές διοργανώσεις. Έως σήμερα είναι η μόνη ελληνική ομάδα που έχει αγωνιστεί στον τελικό του κυπέλλου Πρωταθλητριών (μετέπειτα Τσάμπιονς Λιγκ) το 1971, η μόνη που έχει αγωνιστεί στα ημιτελικά της ίδιας διοργάνωσης το 1985 και 1996, ενώ έχει φτάσει και στη φάση των 8 (προημιτελική) το 1992 και 2002.[8] Επίσης, μετείχε στον τελικό του Διηπειρωτικού κυπέλλου το 1971, έχει κατακτήσει το Βαλκανικό κύπελλο συλλόγων το 1977, ενώ έχει φθάσει και δύο φορές στα προημιτελικά του κυπέλλου ΟΥΕΦΑ (1988, 2003).Η ΠΑΕ Παναθηναϊκός είναι η μία από τις μόλις δύο ποδοσφαιρικές ανώνυμες εταιρείες στην Ελλάδα οι οποίες ανήκουν στους φιλάθλους τους[9] (στα πρότυπα των ισχυρών ισπανικών συλλόγων), με την άλλη να είναι ο Άρης Θεσσαλονίκης.

Ολυμπιακός

Η ΠΑΕ Ολυμπιακός Σ.Φ.Π.[1][2][3][4][5] με το διακριτικό τίτλο «ΠΑΕ Ολυμπιακός», [6][7] ή απλά «Ολυμπιακός», είναι ένα ελληνικό ποδοσφαιρικό σωματείο. Ιδρύθηκε το 1925 στον Πειραιά, και αποτέλεσε το πρώτο τμήμα του αθλητικού συλλόγου «Ολυμπιακός Σύνδεσμος Φιλάθλων Πειραιώς». Αποτελεί την πλέον επιτυχημένη ομάδα στην ιστορία του ελληνικού ποδοσφαίρου, [8][9] έχοντας κατακτήσει 42 πρωταθλήματα Ελλάδας, 27 κύπελλα Ελλάδας και 17 νταμπλ τίτλων, περισσότερα από κάθε άλλη ελληνική ομάδα, ενώ χαρακτηριστικό είναι πως όλες οι υπόλοιπες έχουν συνολικά κατακτήσει 37 πρωταθλήματα. Ο Ολυμπιακός είναι επίσης μία από τις τρεις ομάδες που δεν έχουν υποβιβαστεί ποτέ από την Α' Εθνική κατηγορία. [10] Σε ευρωπαϊκό επίπεδο, έχει προκριθεί δύο φορές σε προημιτελικά διασυλλογικής διοργάνωσης, στο Τσάμπιονς Λιγκ την περίοδο 1998–99 [11] και στο κύπελλο Κυπελλούχων την περίοδο 1992–93, ενώ είναι από τα ιδρυτικά μέλη της Ομοσπονδίας Ευρωπαϊκών Συλλόγων (European Club Association - ECA). [12] Κατέχει το ρεκόρ της κατάκτησης 7 συνεχόμενων πρωταθλημάτων Ελλάδας (1997–2003),

καταρρίπτοντας το 2003 το δικό του προηγούμενο ρεκόρ των 6 συνεχόμενων κατακτήσεων από τη δεκαετία του 1950 (1954–1959). Έχει να επιδείξει επίσης δύο φορές 5 συνεχόμενες κατακτήσεις (2005–2009, 2011–2015), μία φορά 4 (1980–1983) και άλλες δύο φορές 3 (1936–1938), (1973–1975). Στο κύπελλο Ελλάδας κατέχει επίσης το ρεκόρ της κατάκτησης συνεχόμενων τροπαιών με 5 διαδοχικά την περίοδο 1957–61, έχοντας κατακτήσει και 4 διαδοχικά την περίοδο 1951–54. Τα 17 νταμπλ έχουν κατακτηθεί τις χρονιές 1947, 1951, 1954, 1957, 1958, 1959, 1973, 1975, 1981, 1999, 2005, 2006, 2008, 2009, 2012, 2013 και 2015, 3 εκ των οποίων διαδοχικά (1957, 1958, 1959). Επίσης, έχει κατακτήσει 6 πρωταθλήματα Ελλάδας αήττητος (1937, 1938, 1948, 1951, 1954 και 1955).[13.Έδρα της ομάδας είναι το Στάδιο Γεώργιος Καραϊσκάκης στο Φάληρο του Πειραιά, χωρητικότητας 32.115 θεατών.[14] Σύμφωνα και με την UEFA,[15][16] είναι η πιο δημοφιλής ομάδα στην Ελλάδα.[17][18][19][20][21][22][23][24] Έχει διαχρονική και μεγάλη αντιπαλότητα με τον Παναθηναϊκό, με τον οποίο συναγωνίζεται στο λεγόμενο ντέρμπι των αιωνίων αντιπάλων.

Ντέρμπι των αιωνίων αντιπάλων Ελλάδας (ποδόσφαιρο)

Ιστορική αναδρομή

Πρόκειται για τις δύο κορυφαίες ομάδες της Ελλάδας, τόσο σε συγκομιδή τίτλων και διακρίσεων, όσο και σε μαζικότητα φιλάθλων που τις ακολουθούν. Οι αναμετρήσεις τους στις περισσότερες περιπτώσεις κινούν το ενδιαφέρον και των οπαδών άλλων ομάδων και θεωρείται το σπουδαιότερο ποδοσφαιρικό ντέρμπι στην Ελλάδα, ακόμα και όταν δεν είναι βαθμολογικά ή αγωνιστικά κρίσιμο σε μία ορισμένη συγκυρία. Οι δύο σύλλογοι είχαν ως ιδρυτικό πυρήνα μέλη της αστικής τάξης των Αθηνών και του Πειραιά αντίστοιχα. Κατά τα πρώτα χρόνια της ιστορίας τους ο Παναθηναϊκός ταυτίστηκε με την αστική τάξη και τους κατοίκους των Αθηνών, ενώ ο Ολυμπιακός υποστηρίχθηκε από την αστική και εργατική τάξη του Πειραιά. Στη συνέχεια όμως και οι δύο σύλλογοι απέκτησαν ισχυρά ερείσματα σε όλες τις κοινωνικές τάξεις σε ολόκληρη την Ελλάδα. Στον αγωνιστικό τομέα, το ντέρμπι των

δύο αιωνίων αντιπάλων έχει ρίζες που ανάγονται προπολεμικά, από την εποχή που ήδη είχαν αρχίσει να κυριαρχούν τόσο σε τοπικό, όσο και σε εθνικό επίπεδο. Εκτός από τις επίσημες διοργανώσεις, οι δύο ομάδες έχουν και ένα ιστορικό φιλικών αγώνων και αναμετρήσεων σε εορταστικά τουρνουά (Κύπελλο Χριστουγέννων, Κύπελλο Πάσχα κλπ.), τα οποία ήταν αρκετά δημοφιλή προπολεμικά καθώς και στα πρώτα μεταπολεμικά χρόνια. Ο πρώτος αγώνας ανάμεσα στον Ολυμπιακό και τον Παναθηναϊκό, ήταν ένας φιλικός που διεξήχθη στις 28 Ιουνίου 1925 στο γήπεδο της Λεωφόρου Αλεξάνδρας και είχε λήξει ισόπαλος 3–3. Ο πρώτος επίσημος αγώνας ανάμεσα στις δύο ομάδες είχε διεξαχθεί στην Λεωφόρο την 1η Ιουνίου 1930, στα πλαίσια της τελικής φάσης του Πανελληνίου Πρωταθλήματος 1929–30 και είχε λήξει με το εντυπωσιακό 8–2 υπέρ του Παναθηναϊκού, την μεγαλύτερη ως τώρα σε έκταση νίκη που καταγράφηκε στην ιστορία των αναμετρήσεων μεταξύ Ολυμπιακού και Παναθηναϊκού. Οι οπαδοί του Ολυμπιακού, σίγουροι για την ανωτερότητα της ομάδας των Ανδριανοπουλαίων, είχαν φθάσει εν πομπή στο γήπεδο της Λεωφόρου Αλεξάνδρας, κρατώντας ένα φέρετρο. Αμέσως μετά τη λήξη του αγώνα, το φέρετρο διαλύθηκε και τα κομμάτια του χρησίμευσαν για τα επεισόδια που ακολούθησαν.

Το παιχνίδι παρακολούθησαν 10.000 θεατές (ρεκόρ προσέλευσης εκείνης της εποχής).[1] Η έκταση της ήττας του Ολυμπιακού οφείλεται βέβαια και στις πολύ ιδιόζουσες συνθήκες κάτω από τις οποίες πραγματοποιήθηκε το παιχνίδι. Λίγες μέρες πριν το παιχνίδι μεταξύ των δύο ομάδων 6 βασικοί παίκτες του Ολυμπιακού αγωνίστηκαν σε παιχνίδι της εθνικής Ελλάδας στο Βουκουρέστι, η οποία υπέστη βαριά ήττα (με 8-1) και η αποστολή της οποίας ήταν εξαιρετικά καταπονημένη. Προπονητής της Εθνικής ήταν ο Τσέχος Γιαν Κοψίβα, ο οποίος ήταν παράλληλα και προπονητής του Ολυμπιακού. Εκείνη την εποχή τα ταξίδια δε γίνονταν με αεροπλάνα και οι διεθνείς ταξίδια στο Βουκουρέστι με λεωφορείο. Μία εβδομάδα λοιπόν μετά το παιχνίδι της Εθνικής στη Ρουμανία, ο Παναθηναϊκός (ο οποίος είχε καταθέσει, χωρίς να γίνει δεκτό, αίτημα αναβολής του παιχνιδιού για να παρακολουθήσουν οι φίλαθλοι τα «Διεθνή Παναθήναια», τους αγώνες στίβου που γινόντουσαν στο Παναθηναϊκό Στάδιο[2]) υποδέχεται τους ερυθρόλευκους, εκμεταλλεύεται τη συγκυρία (κανείς παίκτης του Παναθηναϊκού δεν είχε κληθεί για τον αγώνα του Βουκουρεστίου) και την δεδομένη καταπόνηση και κόπωση των παικτών του Ολυμπιακού και πήρε τη νίκη αυτής της έκτασης.[3][4] Ο αγώνας ρεβάνς διεξήχθη στην Θεσσαλονίκη (στο παλιό γήπεδο του Άρη για την αποφυγή νέων επεισοδίων), όπου νίκησε εκ νέου ο Παναθηναϊκός με 2–1. Άλλες δύο φορές οι δύο ομάδες αγωνίστηκαν εκτός Αττικής και μάλιστα την ίδια περίοδο (1981–82), αρχικά στην Πάτρα λόγω τιμωρίας της έδρας του Ολυμπιακού στην πρεμιέρα και στον Βόλο στο φινάλε του πρωταθλήματος, όπου ορίστηκε να διεξαχθεί ο αγώνας μαπαράζ λόγω ισοβαθμίας

Ευγενής και βίαιη αντιπαλότητα

Για πρώτη φορά καταγράφηκαν φαινόμενα συμπλοκών την περίοδο του Μεσοπολέμου, το 1930, αμέσως μετά τη λήξη του ντέρμπι μεταξύ των δύο ομάδων που βρήκε νικητή τον Παναθηναϊκό με 8-2.[5] Πηγές της εποχής μάλιστα αναφέρουν ότι τα σοβαρότερα επεισόδια γίνανε οκτώ μέρες μετά το ντέρμπι, στο λιμάνι του Πειραιά, και ενώ η αποστολή του Παναθηναϊκού επέστρεφε από τη Θεσσαλονίκη έχοντας νικήσει και τον Άρη με 1-4.[6] Τότε οι ταξικές διαφορές ήταν πιο εμφανείς και οι χωροχρονικές αποστάσεις μεταξύ Πειραιά και Αθήνας ήταν πιο μακρινές, όπως και η αλληλεπίδραση και η ταύτιση των δύο αστικών κέντρων λιγότερο εύκολη λόγω της δυσκολότερης πρόσβασης. Στη συνέχεια, και με την αυστηροποίηση των κανόνων της Πολιτείας, αλλά και του πολιτικού σκηνικού στη χώρα, υπήρξε μία μεγάλη περίοδος κατά την οποία η αντιπαλότητα των δύο ομάδων παρέμεινε σε πλαίσια εντός των αγωνιστικών γραμμών των γηπέδων. Όχι μόνο δεν υπήρξε επιβλαβής για την κοινωνία αλλά την τροφοδότησε μέσα από την κουλτούρα και τον υγιή ανταγωνισμό που εκφράστηκε μέσα από τις τέχνες διερύνοντας τη θεματολογία στο τραγούδι αλλά και τον κινηματογράφο. Ειδικά για τον τελευταίο, οι εικόνες αντιπάλων φιλάθλων που παρακολουθούσαν μαζί τον αγώνα αποτελούσε σύνηθες θέμα. Ήδη από το 1928 με τη δημιουργία του ΠΟΚ οι δύο σύλλογοι μαζί με την ΑΕΚ όχι μόνο συνεργάζονταν αλλά διεκδικούσαν από κοινού τα συμφέροντά τους απέναντι σε θεσμούς όπως η Ελληνική Ποδοσφαιρική Ομοσπονδία (ΕΠΟ). Τον Οκτώβριο του 1931 συγκροτήθηκε μάλιστα και αντιπροσωπευτική ομάδα ("εθνική") από τα τρία μέλη του ΠΟΚ.[7]

Δείγμα συνεργασίας και σεβασμού στα σύμβολα και τα χρώματα των δύο ομάδων αποτελεί το γεγονός ότι τόσο ο Παναθηναϊκός δέχθηκε να παραχωρήσει τη φανέλα του όσο και ο Ολυμπιακός να τη φορέσει κατά το φιλικό αγώνα μεταξύ Ολυμπιακού και Νίκολσον Βιέννης στις 12 Ιουλίου του 1950.[8] Ο αγώνας έγινε στη Λεωφόρο και η ομάδα της Βιέννης φορούσε ερυθρόλευκα με συνέπεια οι αθλητές του Ολυμπιακού να φορέσουν τις φανέλες του Παναθηναϊκού. Ο σεβασμός αλλά και η αμοιβαία παραχώρηση των εδρών των ομάδων συνοδεύουν μερικές από τις πιο μεγάλες στιγμές της ιστορίας τους. Το 1961 ο Ολυμπιακός αγωνίστηκε στο φιλικό αγώνα απέναντι στη Σάντος του Πελέ στο γήπεδο της Λεωφόρου ενώ ο Παναθηναϊκός το 1971 αγωνίστηκε στο γήπεδο Καραϊσκάκη ενάντια στη Νασιονάλ Μοντεβιδέο για τον τελικό του Διηπειρωτικού Κυπέλλου. Σε καμία από τις περιπτώσεις δεν καταγράφηκε ασέβεια ή βανδαλισμός στην έδρα των αιώνιων αντιπάλων από τους φιλοξενούμενους. Ένα ακόμη παράδειγμα της έντιμης στάσης των ηγεσιών των δύο ομάδων αποτελεί ο κοινός αγώνας απέναντι στις επιταγές

καπήλευσης του ποδοσφαίρου από το δικτατορικό καθεστώς. Το 1968 ο Απόστολος Νικολαΐδης παραπέμφθηκε σε δίκη από τη Χούντα, με στόχο να απομακρυνθεί από τα διοικητικά και θεσμικά του πόστα στον αθλητισμό.[9] Στο πλευρό του βρέθηκε ο Γιώργος Ανδριανόπουλος, ο οποίος υπερασπίστηκε θερμά την αθωότητά του.

Ολυμπιακός – Παναθηναϊκός στο Μπάσκετ

Ντέρμπι των αιωνίων αντιπάλων Ελλάδας (μπάσκετ ανδρών)

Ιστορία

Οι δύο ομάδες κυριαρχούν στις ελληνικές αλλά και τις ευρωπαϊκές διοργανώσεις, με τον Παναθηναϊκό να μετράει μέχρι στιγμής 6 πρωταθλήματα Ευρώπης, 34 πρωταθλήματα Ελλάδας και 16 κύπελλα Ελλάδας και τον Ολυμπιακό 3 πρωταθλήματα Ευρώπης, 11 πρωταθλήματα Ελλάδας και 9 κύπελλα Ελλάδας. Το γεγονός ότι κατά την τελευταία εικοσαετία οι δύο σύλλογοι συγκαταλέγονται στους κορυφαίους της Ευρώπης, προσδίδει πλέον πανευρωπαϊκή σπουδαιότητα στο ντέρμπι.

Τρόπαια των δύο ομάδων .

Competition	Panathinaikos	Olympiacos
Euroleague	6	3
Greek League	34	11
Greek Cup	16	9
FIBA Intercontinental Cup	1	1
Triple Crown	2	1
Total	57	24

Ο παναθηναϊκός μετράει 57 τρόπαια , ενώ ο ολυμπιακός 24 .

Νίκες στα μεταξύ τους παιχνίδια

Σε 249 παιχνίδια :

Παναθηναϊκός : 139

Ολυμπιακός: 110

ΑΞΙΟΣΗΜΕΙΩΤΕΣ ΑΝΑΜΕΤΡΗΣΕΙΣ

2006-'07: Ολυμπιακός - Παναθηναϊκός 73-74

Με περίπου πενήντα δευτερόλεπτα να μένουν για τη λήξη της αναμέτρησης, ο Νταμίρ Μουλαομέροβιτς ευστοχεί από τη γραμμή των 6μ25 δίνοντας προβάδισμα έξι πόντων στον Ολυμπιακό (72-66). Το ΣΕΦ είναι στο πόδι, ο Πίνι Γκέρσον σηκώνει τις γροθιές του στον αέρα, αλλά η συνέχεια δεν ήταν... εξίσου ευχάριστη για τους "ερυθρόλευκους".

Ο Μάικ Μπατίστ "απαντάει" με σουτ τριών πόντων (στα 30"), ο Σάνι Μπετσίροβιτς σκοράρει με λεί απ στα 18" (για το 73-71) κι έπειτα ο... ωραίος "Μούλα" γίνεται μοιραίος. Ο Δημήτρης Διαμαντίδης κλέβει τη μπάλα σε προσπάθεια του Κροάτη να "σπάσει" το press του Παναθηναϊκού και τη δίνει στον Μάικ Μπατίστ.

Ο Αμερικανός σέντερ βάζει το έμμεσο τρίποντο -μετά από το φάουλ που του έκανε ο Μουλαομέροβιτς- και κάπως έτσι "γράφει" το τελικό 74-73, υπέρ του Παναθηναϊκού. Το συγκεκριμένο παιχνίδι μνημονεύεται ακόμα ως ένα από τα συναρπαστικότερα στην ιστορία των "αιώνιων" ντέρμπι.

Τα δεκάλεπτα: 12-22, 31-36, 53-48, 73-74.

ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΣ (Γκέρσον): Πεν 15, Άκερ 12, Μουλαομέροβιτς 5 (1), Ζιζίτς 9, Ντόμερκαντ 19 (5), Χαρίσης, Μπάρηος 3, Βασιλόπουλος 8 (1), Στακ, Σχορτσιανίτης 2.

ΠΑΝΑΘΗΝΑΪΚΟΣ (Ομπράντοβιτς): Αλβέρτης, Ντελκ 6 (1), Μπετσίροβιτς 12 (1), Μπατίστ 14 (1), Σισκάουσκας 17 (2), Χατζηβρέττας, Ντικούδης 6, Τσαρτσάρης, Διαμαντίδης 18 (5), Τομάσεβιτς 1.

Ολυμπιακός - Παναθηναϊκός 68-65

Ο Ολυμπιακός σε ένα συναρπαστικό παιχνίδι επικράτησε του Παναθηναϊκού στο Στάδιο Ειρήνης και Φιλίας με 68-65, έπειτα από σουτ τριών πόντων του αρχηγού της ομάδας, Βασίλη Σπανούλη 0,8" πριν το τέλος της αναμέτρησης.

Το στατιστικό

Τα δεκάλεπτα: 12-16, 29-37, 46-48, 68-65

Ολυμπιακός: Πετγουέι 7(1τρ, 6ρ), Σερμαντίνι 2(5ρ), Ντάνστον 12(4/6δ, 4/8β), Σπανούλης 9(1/5τρ), Περπέρογλου 3(1), Σλούκας 12(4/6τρ, 5ασ), Κόλινς, Σίμονς, Μάντζαρης 11(2/8τρ, 9ρ, 5ασ), Λοτζέσκι 7(1τρ, 5ρ)

Παναθηναϊκός: Μπράμος 3(1), Κάρι 10(3/5δ, 1/1τρ), Μπατίστ 4, Φώτσης 5(1), Ούκιπς 6(1), Λάσμε, Μαυροκεφαλίδης 17(7/7δ, 5ρ), Διαμαντίδης 2, Γκιστ 6(6ρ), Ματσιούλις 4, Ράιτ 8(4/6δ)

Ερυθρός Αστέρας-Παρτιζάν

Το Αιώνιο ντέρμπι, που ονομάζεται επίσης το **Derby της Νοτιοανατολικής**

^[1]
Ευρώπης, είναι το τοπικό ντέρμπι στο Βελιγράδι, μεταξύ των ομάδων της πόλης του Ερυθρού Αστέρα Βελιγραδίου και της Παρτιζάν Βελιγραδίου, δύο από τα μεγαλύτερα και πιο δημοφιλή αθλήματα κοινωνίες στη Σερβία. Η αντιπαλότητα είναι παρούσα σε μια σειρά από διαφορετικά αθλήματα, αλλά οι πιο έντονοι αγώνες γίνονται στο ποδόσφαιρο, μπάσκετ και χάντμπολ. Ξεκίνησε αμέσως μετά τη δημιουργία των δύο συλλόγων το 1945 και οι δύο σύλλογοι έχουν δεσπόζουσα θέση στο εγχώριο ποδόσφαιρο από τότε.

Το πρώτο μεταξύ τους παιχνίδι

Ο πρώτος αγώνας μεταξύ αυτών των τμημάτων ποδόσφαιρου παιζόταν στις 5 Ιανουαρίου 1947. ο Ερυθρος Αστέρας κέρδισε με 4-3 και μια έντονη αντιπαλότητα έχει υπάρξει ποτέ από τότε. Η Παρτιζάν πήρε την πρώτη της νίκη στο επόμενο ντέρμπι. Στις 27 Απριλίου του 1947 η Παρτιζάν κέρδισε με 1-0.

Εγχώριοι Τίτλοι

Σύλλογος	Τίτλοι	Χρονιές
 Παρτιζάν Βελιγραδίου	15	1993, 1994, 1996, 1997, 1999, 2002, 2003, 2005, 2008, 2009, 2010, 2011, 2012, 2013, 2015
 Ερυθρός Αστέρας	8	1995, 2000, 2001, 2004, 2006, 2007, 2014, 2016

Γκολ παικτών στα μεταξύ τους παιχνίδια

Όχι. ⇅	Όνομα ⇅	στόχοι ⇅	ομάδα ⇅
1	Marko Valok	13	Παρτιζάν
2	Μπόρα Κόστιτς	9	Crvena Zvezda
3	Dragan Džajić	9	Crvena Zvezda
4	Μιλάνο Γαλιτς	8	Παρτιζάν
5	Kosta Tomašević	8	Crvena Zvezda

Συμμετοχές παικτών στα ντέρμπι

Όχι. ⇅	Όνομα ⇅	εμφανίσεις ⇅	ομάδα ⇅
1	Σάσα Ίλιτς	26	Παρτιζάν
2	Ο Μομτσίλο Βούκοτιτς	25	Παρτιζάν
3	Μπόρα Κόστιτς	23	Crvena Zvezda
4	Dragan Džajić	21	Crvena Zvezda

Νικες στα μεταξύ τους παιχνίδια

	κόκκινο αστέρι νίκες	ισοπαλίες	Παρτιζάν νίκες	Στόχος διαφορά
στο Red Star Stadium	32	15	11	98:60
στο Στάδιο Παρτιζάν	30	29	33	120: 122
Σύνολο	62	44	44	218: 182

Lakers-Bulls

Ντέρμπι μεταξύ Lakers-Bulls

Πρόκειται για μια τρομερή αντιπαλότητα στο άθλημα του μπάσκετ, με πιο αξιοσημείωτη αναφορά τους τελικούς που έγιναν το 1991 και μετά από πέντε θρυλικές αναμετρήσεις, οι Bulls επικράτησαν με 4-1.

Ενδεικτικό της μεγάλης αναμέτρησης ήταν η έκδοση ειδικού video game, που δημιουργήθηκε αποκλειστικά για αυτούς τους τελικούς.

Πορεία των ομάδων κατά τη διάρκεια της σεζόν 1990-1991

Lakers

	Team	W	L	PCT	GB
1	z - Portland Trail Blazers	63	19	.768	-
2	y - San Antonio Spurs	55	27	.671	8
3	x - Los Angeles Lakers	58	24	.707	5
4	x - Phoenix Suns	55	27	.671	8
5	x - Utah Jazz	54	28	.659	9
6	x - Houston Rockets	52	30	.634	11
7	x - Golden State Warriors	44	38	.537	19
8	x - Seattle SuperSonics	41	41	.500	22
9	Orlando Magic	31	51	.378	32
10	Los Angeles Clippers	31	51	.378	32
11	Minnesota Timberwolves	29	53	.354	34
12	Dallas Mavericks	28	54	.341	35
13	Sacramento Kings	25	57	.305	38
14	Denver Nuggets	20	62	.244	43

Bulls

#	Eastern Conference V·T·E				
	Team	W	L	PCT	GB
1	c - Chicago Bulls	61	21	.744	-
2	y - Boston Celtics	56	26	.683	5
3	x - Detroit Pistons	50	32	.610	11
4	x - Milwaukee Bucks	48	34	.585	13
5	x - Philadelphia 76ers	44	38	.537	17
6	x - Atlanta Hawks	43	39	.524	18
7	x - Indiana Pacers	41	41	.500	20
8	x - New York Knicks	39	43	.476	22
9	Cleveland Cavaliers	33	49	.402	28
10	Washington Bullets	30	52	.366	31
11	New Jersey Nets	26	56	.317	35
12	Charlotte Hornets	26	56	.317	35
13	Miami Heat	24	58	.293	37

Πώς πήγε η σειρά

Game 1 [\[edit \]](#)

June 2 3:30 pm EDT	Los Angeles Lakers 93 , Chicago Bulls 91 Scoring by quarter: 29–30, 22–23, 24–15, 18–23 Pts: Perkins , Worthy 22 each Pts: Michael Jordan 36 Rebs: Vlade Divac 14 Rebs: Horace Grant 10 Asts: Magic Johnson 11 Asts: Michael Jordan 12	Chicago Stadium , Chicago , Illinois NBC Referees: <ul style="list-style-type: none">• No. 25 Hugh Evans• No. 14 Jack Madden• No. 42 Hue Hollins
<i>Los Angeles lead the series, 1–0</i>		

Game 2 [\[edit \]](#)

June 5 9:00 pm EDT	Los Angeles Lakers 86, Chicago Bulls 107 Scoring by quarter: 23–28, 20–20, 26–38, 17–21 Pts: James Worthy 24 Pts: Michael Jordan 33 Rebs: Green , Johnson 7 each Rebs: Jordan , Perdue 7 each Asts: Magic Johnson 10 Asts: Michael Jordan 13	Chicago Stadium , Chicago , Illinois NBC Referees: <ul style="list-style-type: none">• No. 11 Jake O'Donnell• No. 20 Jess Kersey• No. 13 Mike Mathis
<i>Series tied, 1–1</i>		

Game 3 [\[edit \]](#)

June 7 9:00 pm EDT	Chicago Bulls 104 , Los Angeles Lakers 96 (OT) Scoring by quarter: 25–25, 23–22, 18–25, 26–20, Overtime: 12–4 Pts: Michael Jordan 29 Pts: Sam Perkins 25 Rebs: Scottie Pippen 13 Rebs: Sam Perkins 9 Asts: Michael Jordan 9 Asts: Magic Johnson 10	Great Western Forum , Inglewood , California NBC Referees: <ul style="list-style-type: none">• No. 10 Darell Garretson• No. 17 Joe Crawford• No. 21 Bill Oakes
<i>Chicago lead the series, 2–1</i>		

Game 4 [\[edit \]](#)

June 9 7:00 pm EDT	Chicago Bulls 97 , Los Angeles Lakers 82 Scoring by quarter: 27–28, 25–16, 22–14, 23–24 Pts: Michael Jordan 28 Pts: Vlade Divac 27 Rebs: Scottie Pippen 9 Rebs: Vlade Divac 11 Asts: Michael Jordan 13 Asts: Magic Johnson 11	Great Western Forum , Inglewood , California NBC Referees: <ul style="list-style-type: none">• No. 25 Hugh Evans• No. 4 Ed T. Rush• No. 27 Dick Bavetta
<i>Chicago lead the series, 3–1</i>		

Game 5 [edit]

the Great Western Forum

June 12
9:00 pm EDT

Chicago Bulls 108 , Los Angeles Lakers 101

NBC

Scoring by quarter: 27-25, 21-24, 32-31, 28-21

Pts: [Scottie Pippen](#) 32 Pts: [Sam Perkins](#) 22
Rebs: [Scottie Pippen](#) 13 Rebs: [Magic Johnson](#) 11
Asts: [Michael Jordan](#) 10 Asts: [Magic Johnson](#) 20

Great Western Forum , Inglewood , California

Referees:

- No. 11 [Jake O'Donnell](#)
- No. 14 [Jack Madden](#)
- No. 13 [Mike Mathis](#)

Chicago wins the series, 4-1

ΠΗΓΕΣ

www.wikipedia.org

www.sport-fm.gr

www.gazzetta.gr